

Statsministerens bekymring...

En grei [artikkel fra Håvard Nyhus i VL 7. januar](#). Om statsministerens nyttårstale og oppfordring til dagens unge om å føde flere barn. Spesielt liker jeg avslutningen; at vi har et politikerkorps som lover oss det meste, bortsett fra mer tid, håp og trygghet. Spinn gjerne videre på den. Den er vesentlig.

Men så slår det meg. Nyhus glemmer et par tidsaktuelle perspektiver. For er ikke situasjonen som bekymrer fru Solberg, et resultat av en villet politikk? Kanskje ikke stuerent eller politisk korrekt å ytre seg om slikt, og bakom høres fort alt fra taushet til høylytte fy-rop, fra dypet i bakgrunnen. Men likevel luftes altså tanken.

Gjennom om lag førti år nå har vi hatt fri abort i dette landet. Med statens velsignelse 'mangler vi' om lag en halv million mennesker i aldersgruppen 0 til 40 år, som ikke fikk bli født. Nå sier jeg ikke at alle ville blitt født, men flesteparten ville nok - ut fra erfaring fra tiden før 1970-tallet - blitt det. Så tar vi råderett over konsekvenser ved naturens luner, påvirker det resultatet. Statsministerens oppfordring bærer derfor noe preg av sviktende innsikt i enkel tenkning om årsak og virkning...eller kanskje hun bare ikke vil ytre seg om den siden ved saken; – definerer den slags tanker som upassende og uønsket?

Behold gjerne råderetten.

Jeg er ikke ute etter å ta fra kvinnen råderett over egen kropp, men ymter kanskje noe om det ansvar som vanligvis følger en rettighet. Spurt noe mer banalt og mer direkte inn i den aktuelle situasjonen; råderetten gjelder vel også i forkant av graviditeten? Uten at større bevissthet i den anledning nødvendigvis ville gitt oss flere nordmenn, om ikke også forholdet til konsekvensen var som før. Men er ikke den slags endringer og en følge av politikken som over tid har fått dominere samfunnet?

Abortloven har gjort noe med våre holdninger. Grensene mellom abort og prevensjon utviskes. Hvorvidt vi er der, at grensen er borte, kan nok være en individuell greie. Men om motforestillingene uteblir, bør det være liten tvil om at utviklingen går den veien. I norske medier generelt dreier debatten seg slagordpreget mest om kvinnens rett og nei til strikkepinner. De mediene – eller «flatene» som det nå så nymotens heter - med litt rom for større tanker om saken, blir stadig færre, og et voksende antall politisk korrekte ekkokamre blir på motsatt side stadig mer intense. Også dette er bidrag til det vi forstår statsministeren vurderer som uønskede konsekvenser.

Kjønnsdriftens formål.

Kan en annen side ved det som påvirker bekymringen om reproduksjonsknapphet, være vårt syn på kjønnsdriftens formål? Enten vi liker det eller ei, hensikten fra naturens side er reproduksjon. Punktum. Alle andre i sakens anledning gode stunder, sikrer formålet og bidrar til nærhet og samhold mellom foreldre og avkom. Som igjen - om det ellers fungerer - gir trygghet til avkommet. Og det er i seg selv viktig nok. Naturen – eller skaperverket som teologer helst vil omtale den som – har ilagt oss en motivasjon og metodikk som skal sikre at vi er her. Vi bør i sakens anledning selvfølgelig også være bevisste alle sider ved dette, som en del av selvoppholdelsesdriften.

Men. For et samfunn som primært dyrker midlet frikoplet hensikten, vil det imidlertid også, naturlig nok, ha konsekvenser for formålet. Når vi i tillegg gjennom debatten i det offentlige rommet gjør det vi kan for å normalisere det anormale, - ja, gjennom overfokusering og positiv omtale formelig dyrker dette, samtidig som motforestillingene og tilbud om hjelp, som kan motvirke avviket, ugleses - må det vel få følger? Når selv kirken, bestyreren for skaperens ide med mangt ved livet på denne vår klode, synes det er greit å bygge nære relasjoner med en formålsløs kjønnsdrift som fundament, forteller det mye om hvorfor vi i sakens anledning er der vi er. Og det hjelper neppe til fru Solbergs måloppnåelse. I den grad hun har målsatt sin oppfordring til unge nordmenn – av begge kjønn?